

А вѣнъ е тѣй мощно ... отлитатъ войскитѣ ...
 Детето — я гледай — то припка следъ тѣхъ,
 То припка, отъ радостъ свѣтятъ му очитѣ, —
 То чезне и шепне: „Катъ бате да бѣхъ!“ ...

И спира се братъ му — възседналъ на коня —
 И братски го гледа и дума засмѣнъ:
 — Детенце, отивамъ азъ врази да гоня,
 Да гоня, да бия вѣковни тиранъ.

— Детенце, прощавай! ... Повежда войскари, —
 Следъ него тѣ крачатъ — единъ сѣ до другъ —
 А родна се пѣсенъ надъ родни чукари
 Отглася и носи катъ жеравъ на югъ . . .

Иванъ П. Йончевъ бѣше даровитъ поетъ, твърде привързанъ като другаръ, но неговото здраве още тогава ме плашеше. Той се изгуби съвсемъ незнайно. Може би съмъ отсъствувалъ отъ София, но въ всѣки случай, узнахъ за кончината му късно. Трѣбва да се изкаже признателностъ на книгоиздателството на българскитѣ писатели, което отпечата неговитѣ **Стихотворения** въ 1917 год. Йончевъ вѣрваше въ бъдещето на българския народъ и младитѣ поколѣния не бива да го забравятъ. Сѣдбата бѣше къмъ Йончева много жестока, но талантътъ му е безспоренъ и трѣбва да бѣде почитанъ и цененъ.